

บทที่ 3

การพิจารณาความผิดและการกำหนดโทษข้าราชการครูในการประพฤติผิดทางเพศ

ความสำเร็จของการศึกษาในปัจจุบันนั้น ไม่เพียงอบรมให้คนมีความรู้ ความสามารถทางวิชาการ แต่หมายถึงว่าผลการศึกษาจะต้องทำให้ผู้เรียนมีความรู้และเป็นคนดี สามารถดำรงตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม มีพฤติกรรมที่แสดงออกมาในลักษณะที่พึงประสงค์ ดังนั้น การศึกษาหรือการเรียนการสอนที่สมบูรณ์จะต้องส่งเสริมความรู้และคุณธรรมประกอบกันไปด้วย บทบาทของครูที่จะส่งเสริมพฤติกรรมของนักเรียน คือการประพฤติปฏิบัติของครูผู้สอนเอง เพราะนักเรียนส่วนมากเชื่อครู นับถือครูมากกว่าคนทั่วไป การกระทำของครูจะถ่ายทอดมาเป็นของเด็กอย่างง่ายดาย ซึ่งตรงกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) ที่กล่าวถึงสำนึกอันเป็นความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Conscience) ที่อยู่ภายในจิตใจว่าเป็นสิ่งที่เด็กได้รับจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา ครู อาจารย์ ด้วยกระบวนการเทียบเคียง (Identification) เด็กจะใช้วิถีเลียนแบบผู้มีอำนาจเหนือตนหรือผู้ที่ตนรัก จนในที่สุดจะยอมรับเอากฎเกณฑ์ต่างๆ มาเป็นหลักปฏิบัติของตนโดยอัตโนมัติ¹ ซึ่งสรุปได้ว่าครูเป็นแม่แบบของนักเรียนและความสำเร็จของการศึกษาอยู่ที่ตัวครู

จะเห็นได้ว่าครูเป็นวิชาชีพที่ได้รับการคาดหวังไว้อย่างสูง สังคมไทยยกย่องครูให้เป็นบุคคลที่มีความสำคัญ ดังนั้น จึงยอมคาดหวังในตัวครูให้เป็นผู้มีความประพฤติดีงามด้วย ดังนั้น บุคคลที่ได้ตั้งใจเข้ามาสู่วงการวิชาชีพครูแล้ว จะต้องตระหนักในความเป็นครูและประพฤติปฏิบัติตนให้สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นครูทั้งในเวลาและนอกเวลา ทำการสอน ทั้งในที่ลับสายตาผู้อื่นและในที่สาธารณะ จากหน้าที่ข้าราชการครูเป็นตำแหน่งหน้าที่ที่อยู่ในฐานะที่ควรได้รับการยกย่องสรรเสริญ จึงต้องรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมากกว่าข้าราชการทั่วไปด้วย

¹ เฉลิมเกียรติ ผิวนวล, จิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (กรุงเทพมหานคร : ดำรงการพิมพ์, 2522), หน้า 152.

เหตุที่ต้องลงโทษข้าราชการครูในการประพฤติผิดทางเพศ

วินัยข้าราชการมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์หลักของทางราชการคือ เพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของทางราชการ เพื่อความเจริญของประเทศ เพื่อความมั่นคงของชาติ และเพื่อความผาสุกของประชาชน² ดังนั้นขอบเขตของวินัยข้าราชการจึงควรอยู่ภายในกรอบแห่งความมุ่งหมายดังกล่าว การกระทำใดที่ไม่กระทบกระเทือนถึงวัตถุประสงค์หลักแล้ว การกระทำนั้นก็ไม่ควรอยู่ในข่ายของวินัยข้าราชการ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับวินัยข้าราชการยังมีจุดมุ่งหมายเพื่ออำรงศักดิ์ศรีของข้าราชการอีกด้วย การกระทำใดที่เสื่อมเสียศักดิ์ศรีของตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงอยู่ในขอบข่ายที่อาจผิดวินัยข้าราชการได้³ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวินัยข้าราชการครูนั้น นอกจากเป็นข้อปฏิบัติสำหรับข้าราชการครู เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์หลักแล้ว ยังถือเป็นจรรยาบรรณโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่ออำรงศักดิ์ศรีของข้าราชการครูด้วย การกระทำใดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์หรือศักดิ์ศรีของตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงอาจเป็นความผิดทางวินัยได้⁴

กรณีการประพฤติผิดทางเพศนี้ การกระทำไม่กระทบถึงวัตถุประสงค์หลักของทางราชการ ถ้าจะปรับเป็นการกระทำผิดวินัยก็มีเพียงจรรยาบรรณเพื่ออำรงศักดิ์ศรีของข้าราชการเท่านั้น บทมาตราที่จะใช้บังคับสำหรับวินัยในเรื่องนี้ คือ

2

ประวีณ ณ นคร, คู่มือการรักษาวินัยข้าราชการสำหรับผู้บังคับบัญชา, หน้า 27.

3

ประวีณ ณ นคร, คู่มือการรักษาวินัยข้าราชการสำหรับผู้บังคับบัญชา, หน้า 28.

4

นภาศักดิ์ เล้าภารณ “การกระทำผิดทางวินัยของข้าราชการครู ศึกษาเฉพาะกรณีการประพฤติผิดทางเพศ” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533, หน้า 30.

คือการประพติชั้ว⁵ ตามมาตรา 81 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518⁶

ก.พ.ได้เคยมีมติตอบข้อหารือของครูสภาว่า คำว่า ประพติชั้วอย่าง ร้ายแรงตามมาตรา 84 (ข) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2497 จะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงตามพฤติการณ์ของกรณีเป็นเรื่องๆ ไป โดยถือหลักเกียรติของข้าราชการและความรังเกียจของสังคมเป็นแนวทางพิจารณา⁷ และในการประชุม ก.พ. เกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ⁸ ก.พ.ได้วางหลักในการพิจารณาเรื่ององค์ประกอบของความผิดฐานประพติชั้วว่ามีอยู่ 3 ประการ คือ

1. เกียรติของข้าราชการ พิจารณาโดยคำนึงถึงตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้กระทำประกอบกับพฤติการณ์ในการกระทำของข้าราชการผู้นั้น โดยพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าว เป็นการกระทำที่ผิดแบบธรรมเนียมของข้าราชการที่ดี อันบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะและตำแหน่งเช่นนั้น ควรประพติปฏิบัติเพียงใดหรือไม่

5

“ประพติชั้ว” พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายว่า “เป็นการกระทำที่ไม่ดี เพราะจงใจฝ่าฝืนศีลธรรมหรือจารีตประเพณี”

6

มติ อ.ก.ค.วิสามัญเกี่ยวกับวินัยฯ ในการประชุมครั้งที่ 18/2532 เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2532 (รายชื่อ 408/2532)

ปัจจุบันพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และข้อบัญญัติในมาตรา 81 ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้เปลี่ยนเป็นข้อบัญญัติในมาตรา 98 ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข)

7

มติ ก.พ. ในการประชุมครั้งที่ 9/2498 เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2498

8

มติ ก.พ. ในการประชุมครั้งที่ 3/2520 เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2520

2. ความรู้สึกของสังคม พิจารณาโดยวิเคราะห์จากความรู้สึกของประชาชนทั่วไปหรือของทางราชการว่า มีความรังเกียจต่อการกระทำนั้นๆ โดยรู้สึกว่าเป็นการประพฤติชั่วเพียงใด

3. เจตนาที่กระทำ พิจารณาโดยคำนึงถึงว่าเป็นการกระทำโดยผู้กระทำรู้สำนึกในการกระทำและประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นหรือไม่ หากไม่มีเจตนาก็ไม่เป็นการประพฤติชั่ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าราชการครูเมื่อมีการประพฤติผิดทางเพศแล้ว จะเข้าองค์ประกอบความผิดฐานประพฤติชั่วทันที เพราะเมื่อพิจารณาโดยคำนึงถึงตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการครูและความรู้สึกของประชาชนทั่วไปหรือของทางราชการแล้ว จะมีความรู้สึกรังเกียจต่อการกระทำนั้นๆ แต่จะเป็นการประพฤติชั่วไม่ร้ายแรง หรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงก็ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงตามพฤติการณ์ของกรณีเป็นเรื่องๆ ไป ในกรณีที่ข้าราชการครูกระทำผิดเท่ากับบุคคลในอาชีพอื่นๆ ข้าราชการครูจะถูกคาดหวังให้ได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่า ดังกรณีข้าราชการครูฆ่มชื่นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จังหวัดนครราชสีมา หลังจากการสอบสวนแล้วปรากฏว่า ข้าราชการครูนั้นได้กระทำผิดจริง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้สั่งลงโทษไล่ออกจากครูผู้นั้นออกจากราชการ แต่ปรากฏว่าในคดีอาญาดังกล่าว พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมาได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี เนื่องจากหลักฐานไม่เพียงพอ ได้มีการวิจารณ์จากกลุ่มสตรีในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 12 มิถุนายน 2527 ดังเช่น แสงดาว สยามวาลา กล่าวว่ “แม่ครูจะถูกไล่ออกแล้ว พ่อแม่ควรเอาเรื่องให้ถึงที่สุด เพราะปล่อยไปจะเท่ากับเป็นการส่งเสริมครูให้ไปกระทำผิดที่อื่นอีก ถ้าเป็นศาสนาอิสลามครูต้องโทษประหารชีวิตแล้ว เพราะในเมื่อครูเป็นผู้ให้การศึกษาเขา และทำผิดเสียเองนั่นถือว่าการผิดมาก บ้านเมืองควรมีการลงโทษอย่างแรง เพื่อไม่ให้ เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป” จันตรี สันตบุตร ในฐานะนักกฎหมายสตรีกล่าวว่า “ครูสมควร จะได้รับโทษอย่างหนัก” เต็มสิริ บุญยสิงห์ กล่าวว่า “ครูนั้นจะใช้กฎหมายฉบับเดียวกับประชาชนไม่ได้ควรจะมีการลงโทษให้เด็ดขาด ถ้าเป็นประชาชนนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

สายสุรี จุติกุล ได้กล่าวสมทบในเรื่องนี้ว่า “ในการทำความผิดนี้ ครูควรสำนึกในความผิดเป็นร้อยละ ถ้ารู้ตัวว่าจะทำตัวเป็นคนดีไม่ได้ ก็ไม่ควรเป็นครู”⁹

ประเภทของความผิดทางเพศ

จากการตรวจสอบรายงานการดำเนินการทางวินัย การลงโทษข้าราชการครูในเรื่องการประพฤติทางเพศนั้นสามารถแยกประเภทการกระทำผิดออกได้เป็น 10 ประเภทด้วยกัน คือ

1. กรณีข้าราชการครูชายมีภรรยาบ่อย
2. กรณีข้าราชการครูหญิงตกเป็นภรรยาบ่อย
3. กรณีข้าราชการครูชายและข้าราชการครูหญิงจดทะเบียนสมรสซ้อน
4. กรณีข้าราชการครูชายและข้าราชการครูหญิงมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับคู่สมรสของบุคคลอื่น ถึงขั้นร่วมประเวณีกัน
5. กรณีข้าราชการครูชายและข้าราชการครูหญิงมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับคู่สมรสของบุคคลอื่นไม่ถึงขั้นร่วมประเวณี
6. กรณีข้าราชการครูชายและข้าราชการครูหญิงมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับบุคคลอื่นที่ไม่เป็นคู่สมรสของผู้ใดถึงขั้นร่วมประเวณีกัน
7. กรณีข้าราชการครูชายและข้าราชการครูหญิงมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับบุคคลอื่นที่ไม่เป็นคู่สมรสของผู้ใดไม่ถึงขั้นร่วมประเวณีกัน
8. ข้าราชการครูชายกระทำอนาจารต่อข้าราชการครูหญิง
9. กรณีข้าราชการครูชายและข้าราชการครูหญิงมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับศิษย์ถึงขั้นร่วมประเวณีกัน
10. กรณีข้าราชการครูชายและข้าราชการครูหญิงมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับศิษย์ไม่ถึงขั้นร่วมประเวณีกัน
11. กรณีข้าราชการครูชายกระทำอนาจารต่อศิษย์

⁹

ข้อบัญญัติของกฎหมายและแนวนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ใช้ในการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษสำหรับข้าราชการครู กรณีกระทำผิดในเรื่องการประพฤติผิดทางเพศนั้น ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายและแนวนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้สำหรับเป็นแนวทางในการพิจารณา คือ

1. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 98 บัญญัติว่าข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว.....”

2. ระเบียบคุรุสภาว่าด้วยจรรยาบรรณครู พ.ศ. 2539 ที่กำหนดว่า ข้อ 4 ครูมีจรรยาบรรณดังต่อไปนี้ 4 (3) ครูต้องประพฤติ ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ 4 (4) ครูต้องไม่กระทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อความเจริญทางกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคมของศิษย์ และ 4 (7) ครูย่อมรักและศรัทธาในวิชาชีพครูและเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพครู

3. ข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2465 เรื่อง ครูชายกับนักเรียนหญิง ความว่า เมื่อประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาเข้าแล้ว ย่อมจะมีเด็กหญิงอายุ 13-14 ปี เข้ามาเรียนด้วย ฝ่ายครูในโรงเรียนประชาบาลมักจะเป็นชายทั้งนั้น และมักเลือกได้คนหนุ่มๆ เพราะเลือกจากนักเรียนชั้นสูงในท้องถิ่นเอง การเป็นเช่นนี้ชวนจะเข้าภษิตที่ว่า“น้ำอ้อยกลมด” จึงควรวางข้อบังคับให้แข็งแรงไว้

เรื่องความประพฤติระหว่างครูชายกับนักเรียนหญิงกระทรวงศึกษาธิการ ได้แจ้ง ไว้ตั้งแต่ พ.ศ. 2462 แล้วว่า “ตั้งแต่เริ่มจัดการศึกษาสำหรับสตรีขึ้น ได้มีการฝึกหัดครูสตรีขึ้น ได้มีนักเรียนครูออกจากโรงเรียนฝึกหัดครูสตรีไปสอนตามโรงเรียนต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และหัวเมืองมากขึ้น ครูสตรีเหล่านี้ต้องทำางานติดต่อกับเจ้าหน้าที่ มีผู้ตรวจและศึกษาธิการ เป็นต้น บางที่ต้องไปสอนอยู่ร่วมกับครูชาย ว่าถึงส่วนนักเรียนแล้ว นักเรียนผดุงครรภ์และนักเรียนพยาบาลซึ่งเป็นหญิงก็ต้องเรียนปนกับ

นักเรียนแพทย์ซึ่งเป็นชาย ฝ่ายโรงเรียนสามัญทั้งหลายก็อนุโลมเข้าหาวิธีสหศึกษา คือ เด็กหญิงชายเรียนปนกันมากขึ้น เพื่อคุ้มครองงานและรักษาเกียรติคุณแห่งครู จึงขอแจ้งให้ทราบว่กระทรวงศึกษาธิการรังเกียจและจำต้องห้ามความประพฤติผิด ประเวณีในระหว่างข้าราชการชายหญิงในกระทรวงศึกษาธิการหรือครูกับนักเรียน เว้นไว้แต่ผู้เป็นโสดต่างตั้งใจเลี้ยงดูกันฐานสามีภรรยาและสุขอสมรสตามประเพณี นายอำเภอพร้อมด้วยศึกษาธิการอำเภอเมื่อเลือกครูประชาบาล ควรให้ครูเข้าใจ ขอความขางตนนั้นแจ่มแจ้ง ให้ครูทุกคนรู้ว่าถ้าเกิดความรังเกียจขึ้นในส่วนความ ประพฤติของเขาต่อนักเรียนหญิง (หรือถ้าเป็นครูสตรีก็ต่อนักเรียนชาย) เขาจะมี ความผิดและเป็นครูไม่ได้ ต้องออกจากหน้าที่ครูทันที บอกให้ทราบไว้แต่ต้นมือเช่นนี้ ครูทั้งหลายจะได้รักษามารยาทของตัวโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ”

ในเวลาปกติเจ้าหน้าที่ต้องคอยสอดส่องดูแลมารยาทครู เมื่อปรากฏ ความเป็นไปว่าจะต้องทักท้วงก็ให้เจ้าหน้าที่ตลอดจนครูใหญ่ได้ทักท้วงเตือนสติ เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุเสียหายก่อน ถ้าได้เตือนสติแล้วยังมีฟังก็ดีหรือได้ทราบรายงาน เหตุการณ์ตั้งรังเกียจขึ้นก็ดี นายอำเภอหรือศึกษาธิการอำเภอต้องจัดการตามทางการ ทันที เพื่อให้ผู้ผิดได้รับโทษและถูกไล่ออกจากหน้าที่ไปทั้งบันทึกไว้ เพื่อป้องกันมิให้ผู้ผิด เข้าไปเป็นครูที่อื่นได้อีกด้วย ถ้าเรื่องใดยังจะต้องมีการไต่สวนก่อน ก็ให้ได้มีการไต่สวน ก่อนการลงโทษ

4. หนังสือกระทรวงศึกษาธิการที่.....2479 ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2479 เรื่องการกวดขันมารยาทของข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการความว่า โดยที่กระทรวง ธรรมการมีข้าราชการส่วนมากต้องทำหน้าที่เป็นผู้สั่งสอนเด็กและเจ้าหน้าที่ควบคุมใน การนั้น จึงสมควรจะต้องกวดขันในมารยาทของข้าราชการเป็นพิเศษ จึงได้พิจารณา วางหลักสำหรับปฏิบัติเกี่ยวกับข้าราชการ สังกัดกระทรวงธรรมการที่กระทำผิดวินัย เพื่อจะได้ถือปฏิบัติเป็นระเบียบเดียวกันโดยทั่วไป

เพราะฉะนั้น เมื่อข้าราชการผู้ใดต้องหาว่ากระทำผิดวินัยเกี่ยวกับ ข้อต่อไปนี้ กระทรวงธรรมการถือว่าเป็นกรณีความผิดที่ต้องไต่สวน เพื่อไล่ออกหรือ

ปลดออกจากราชการ ให้จังหวัดรายงานไปยังกระทรวงธรรมการ เพื่อจะได้พิจารณา
สั่งให้พักราชการชั่วคราว และในระหว่างนั้นก็ให้รีบทำการไต่สวนเมื่อเสร็จการไต่สวน
แล้ว ให้รีบรายงานไปยังกระทรวงธรรมการพร้อมด้วยความเห็นของคณะกรรมการ
จังหวัดคือ.....(4) ประพฤติผิดในการประเวณีต่อบุคคลอื่นหรือคู่สมรสของผู้อื่น

5. หนังสือกระทรวงศึกษาธิการที่ 13937/2498 ลงวันที่ 29 กันยายน 2498
เรื่องขอมความเข้าใจเกี่ยวกับการพิจารณาความผิดและโทษทางวินัยแก่ข้าราชการ
ความว่า เนื่องด้วยปรากฏว่าการพิจารณาความผิดและโทษทางวินัยแก่ข้าราชการ
สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในกรณีเกี่ยวกับความประพฤติผิดประเวณีต่อบุคคลหรือ
คู่สมรสของผู้อื่น เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันมักมีความเห็นแตกต่างกันอยู่เนื่องๆ ทั้งนี้
อาจเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการมิได้คำนึงถึงคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการที่ได้
วางหลักไว้ให้ถือปฏิบัติ จึงพิจารณาดำเนินการและสั่งการไปในลักษณะต่างๆ กัน ซึ่ง
ไม่ตรงกับความมุ่งหมายของกระทรวงศึกษาธิการ

เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปในแนวเดียวกันและได้ผลสมประสงค์ จึงขอ
เรียนขอมความเข้าใจว่า เรื่องในลักษณะดังกล่าวนี้ นับว่าเป็นการล่วงศีลสมาจาร เป็น
ความประพฤติที่ไม่เหมาะสมในทางเป็นแบบอย่างที่ดีตามลักษณะจารีตของข้าราชการ
ผู้มีหน้าที่จัดดำเนินการศึกษาและเป็นครูอย่างแท้จริง อันเป็นผลเสียหายแก่ราชการใน
หน้าที่ทั้งทางตรงและทางอ้อมเข้าลักษณะเป็นความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดย
เฉพาะเรื่องในที่ประชุม อ.ก.พ. กระทรวงศึกษาธิการ ในการประชุม ครั้งที่ 8/2498
เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2498 ได้พิจารณาแล้วมีมติให้ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดตามที่
กระทรวงศึกษาธิการได้สั่งการไว้แล้ว และระดับโทษที่คุรุสภาวางไว้ด้วยเหตุผลดังกล่าว
กระทรวงศึกษาธิการจึงเรียนมาเพื่อทราบ และโปรดถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไปด้วย

6. หนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ที่ 4689/2501 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2501
เรื่อง ข้าราชการครูมีภรรยาบ่อย ความว่า ตามที่ ก.พ. ขอความเห็นของกระทรวง
ศึกษาธิการเกี่ยวกับเรื่องข้าราชการครูมีเมียบ่อย ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น กระทรวง
ศึกษาธิการได้รับแล้ว ขอเรียนว่า

(1) กระทรวงศึกษาธิการไม่เคยลงโทษข้าราชการครูเพราะเหตุ มีภรรยาบ่อย แต่ลงโทษเพราะประพฤติชั่ว เกี่ยวกับประพฤติผิดประเวณีหรือล่วง ศีลสมาจาร ทั้งนี้ โดยถือปฏิบัติตามหลักจารีตของครูซึ่งมีมาแต่เดิม และได้ยืนยันเป็น หนังสือไว้โดยคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2479 เรื่องกวดขัน มารยาทของข้าราชการกระทรวงธรรมการ ข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง ครูชายกับนักเรียนหญิง นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการยังได้ให้สอดส่องกวดขันความ ประพฤติและการปฏิบัติของข้าราชการครู โดยมุ่งหมายให้ประพฤติตนเพื่อความ เหมาะสม ในทางเป็นแบบอย่างที่ดีตามลักษณะจารีตของข้าราชการครู ผู้มีหน้าที่จัด ดำเนินการศึกษาและเป็นครูอย่างแท้จริง

(2) หลักการที่ถือปฏิบัติสืบมานี้ แม้จะไม่มีข้อยกเว้นดังที่ ก.พ. ตั้งข้อสังเกตก็ตามแต่ในทางปฏิบัตินั้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาตามข้อเท็จจริง ที่ปรากฏเป็นเรื่องราว ราวๆ ไป เช่นว่าในกรณีที่ภรรยาเดิมเป็นวัณโรคหรือไม่สามารถมี บุตรได้ สามีภรรยาตกลงกันเองให้สามีมีภรรยาบ่อยได้ กระทรวงศึกษาธิการจะ พิจารณาลงโทษถึงกับไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก ก็หาไม่ โดยเฉพาะเรื่องเช่นนี้หลัก สำคัญที่กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาก็คือ ก่อนที่จะมีการปฏิบัติโดยถูกต้องตาม ประเพณีหรือกฎหมาย ได้มีการประพฤติกว้างศีลสมาจารกันมาก่อน อันเข้าลักษณะ ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือไม่ ถ้าหากไม่มีกรณีเสื่อมเสียกันมาก่อน กระทรวงศึกษา ธิการ ก็ยังไม่เคยถือว่าเป็นความผิดและลงโทษทางวินัยแต่อย่างใด

(3) โดยเฉพาะกรณีที่ครูสตรีตกเป็นภรรยาบ่อย (ไม่ใช่ภรรยาที่ ถูกต้องตามกฎหมาย) อยู่ในฐานะนางบำเรอ ซึ่งไม่มีทางใดที่จะเปลี่ยนค่านำหน้าชื่อ และสกุลในสมุดประวัติได้ กรณีเช่นนี้ย่อมเป็นการขัดความรู้สึกของประชาชน กระทรวง ศึกษาธิการก็พิจารณาเฉพาะรายที่มีเรื่องเกิดขึ้น และได้ดำเนินการชี้แจงให้ทราบว่า พฤติการณ์เช่นนี้ กระทรวงศึกษาธิการรังเกียจ รายใดที่มีความประพฤติไม่เหมาะสมกับ ตำแหน่งหน้าที่ราชการ ก็ดำเนินการต่อไปตามกฎหมายซึ่งเป็นการผ่อนผันกันอยู่แล้ว

(4) ความประพฤติของข้าราชการครูในเรื่องดังกล่าวนี้ กระทรวงศึกษาธิการเห็นว่า เป็นการเสื่อมเสียในทางเป็นแบบอย่างที่ดี และเสื่อมเสียไม่น้อยไปกว่าการเสพสุราและการเล่นการพนัน ซึ่งมติคณะรัฐมนตรีก็ยังคงวางแนวทางแห่งการลงโทษไว้แตกต่างกับข้าราชการอื่นๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องนี้กระทรวงศึกษาธิการได้เคยนำเรื่องขึ้นพิจารณา ทั้งในที่ประชุมอธิบดีและ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการถึง 3 ครั้งแล้ว

ด้วยเหตุผลความจำเป็นดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการเห็นว่า ยังไม่ถึงเวลาอันสมควรที่จะเปลี่ยนหลักการเดิม เพราะเป็นทางแห่งความเสื่อมเสีย จึงใคร่ที่จะดำเนินการตามหลักที่วางไว้ ซึ่งได้ปฏิบัติมาแล้วทั้งในอดีตและปัจจุบัน เพื่อผลทางการศึกษา

7. หนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ที่ ศธ 0204/1569 ลงวันที่ 19 มกราคม 2537 เรื่อง ขอให้เร่งรัดการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงและให้ออกจากราชการไว้ก่อน ความว่า ด้วยปรากฏว่ามีข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ผิดไปจากแบบแผนของผู้ประกอบวิชาชีพครู ในเรื่องของการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเรื่องชู้สาว จึงขอให้ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการครูผู้นั้น ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้กระทำผิดในเรื่องดังกล่าว ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และหากเห็นว่าถ้าผู้นั้นยังคงอยู่ในหน้าที่ราชการ อาจเกิดความเสียหายแก่ราชการ ก็ให้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) โดยเร็ว

จะเห็นได้ว่า มาตรการลงโทษสำหรับข้าราชการครูที่ประพฤติผิดในทางเพศ ไม่ว่าจะกระทำต่อครูด้วยกัน หรือกระทำต่อนักเรียน หรือกระทำต่อบุคคลอื่น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดโทษไว้ค่อนข้างจะรุนแรงคือไล่ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ เพราะถือว่าเป็นความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับผู้ประกอบ

วิชาชีพครู นำมาซึ่งความเสื่อมเสียต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และสังคมรังเกียจต่อ การกระทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม การกระทำผิดในทางเพศบางกรณีอาจไม่ถึงกับ เป็นเรื่องร้ายแรง โทษที่ได้รับอาจภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับพฤติการณ์ของการกระทำผิดเป็นเรื่องๆ ไป ดังตัวอย่างความผิดและโทษที่จะ ได้แสดงในบทที่ 4

เมื่อได้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 ซึ่งในบทนี้ นั้น ทำให้ได้ทราบถึงสาเหตุของการกระทำผิดในทางเพศรวม 7 ประการ และในบทที่ 3 ได้ทราบถึงบทบัญญัติของกฎหมายที่นำมาใช้กับการกระทำผิดในทางเพศ ประเภท ของความผิดทางเพศและมาตรฐานโทษที่กำหนดแล้ว ในบทต่อไปจะได้นำแนวคิด ที่ได้จากบทที่ 2 ไปวิเคราะห์หาลสมมุติฐานต่อไป

ชำนาญกหอสมุด